

Aljoša Jarc

(ANTI)POLITIKA

Volitve so izraz volje ljudstva in njegove pravice do izbiranja lastnih predstavnikov.

Volivci gredo na volišča, da bi izbrali med raznimi kandidati in strankami tistega, o katerem menijo, da bi jih najboljše predstavljal. V Italiji so bile 14.

oktobra primarne volitve novonastale De-

mokratske stranke, teden

kasneje pa so v Sloveniji izbirali novega predsednika države. Prvi podatek, ob katerem bi se zaustavil, je uspeh primarnih volitev Demokratske stranke, saj se jih je udeležilo preko 3,5 milijonov volilnih upravičencev (glasovali so lahko tudi šestnajstletniki). To je zelo dober rezultat, ki je presenetil celo organizatorje. V Sloveniji je prvi krog predsedniških volitev potekal drugače. Glasovalo je samo 57% volilnih upravičencev. Kaj je antipolitika dospela tudi v Slovenijo? Mogoče ... Stanje sicer ni tako hudo kot v Italiji, vendar je upad volivcev (da ne bom preveč dramatičen, dodam med oklepaji še podatek s predsedniških volitev 2002, ko je glasovalo 65% upravičencev) jasen. Razlog za to je nezaupanje do politike in trenutne vlade ter nelagodje zaradi povišanja cen v zadnjih mesecih. Pa tudi kandidati niso bili pravi.

Veltroni je v Italiji (pričakovano) zmagal s skoraj 76% preferenčnih glasov, sledila sta mu Bindi in Letta z nekaj več kot 10%. Veltroni je bil pravi kandidat. Že od leta 2001 je župan Rima, njegova politična kariera pa se je začela zelo zgodaj. Pri 21 letih je bil izvoljen za občin-

skega svetovalca mesta Rim. Kandidiral je s takratnim PCI-jem. Kasneje se je včlanil v PDS, ki se je kasneje spremenila v DS, in bil sekretar stranke od leta 1998 do leta 2001. Med petimi kandidati za mesto državnega tajnika Demokratske stranke je Veltroni tudi "najbolj slovenski"; njegov stari oče je bil namreč slovenski diplomat Ciril Kotnik.

»NORI LETNI ČASI« (MATEJ SUSIČ) – Massachusetts, jeseni 2002.

Pravi kandidat je manjkal na predsedniških volitvah v Sloveniji. Veliki poraženec v prvem krogu je bil Lojze Peterle. Kljub temu, da je izbral največ glasov, je dosegel le slabih 29% glasov, to je precej manj od števila, ki so si ga pričakovali v njegovem štabu. Türk in Gaspari sta prvi krog končala skoraj izenačeno, tisti skoraj (0,38%) pa je omogočil Türku nastop v drugem krogu. Pravo presenečenje je pripravil Zmago Jelinič Plemeniti s preko 19% preferenc, veliko naj bi jih dobil prav od mladih. Njegova karizmatičnost je pripomogla k pridobitvi marsikaterega glasova,

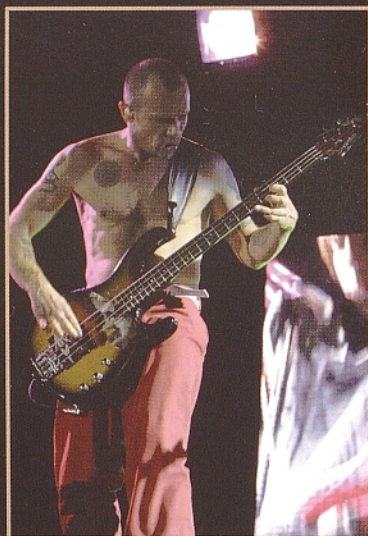
skupaj z dejstvom, da so za mnoge "navadne" politične stranke in navadni politiki nezmožni voditi državo. V drugem krogu je Peterle dosegel nekaj več kot 30% glasov, uradni podatki niso še na voljo. Türk je prepričljivo zmagal, marsikdo pa bi raje ne volil nobenega od kandidatov!

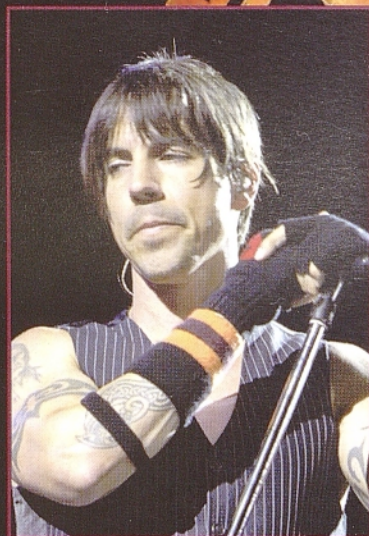
RED HOT CHILI PEPPERS

V VIDMU

Red Hot Chili Peppers. Kdo jih ne pozna? Za marsikoga so trenutno najboljša ameriška skupina in tudi sam sem med tistimi, ki jim je ta ansambel zelo pri srcu. Ko sem izvedel, da prihajajo v Italijo in bodo svoj edini koncert imeli v Vidmu, tega nisem mogel verjeti, saj taka zvoneča imena običajno izberejo za svoj edini nastop v državi Milan, Rim ali kako drugo velenje, in ne obrobni krajev, kot je Videm, za katerega marsikateri Italijan sploh ne ve, kje je. Z veliko mero dvomov in skepse sem vsekakor že tri mesece pred napovedanim datumom koncerta (28. junija) kupil vstopnico in sem skoraj pričakoval, da bo koncert tik pred zdajci odpovedan. Na srečo sem se motil in junija so ameriški zvezdniki res prišli v Videm. Moja vstopnica je bila ena cenejših (čepprav 45 evrov za študentski žep res niso mačje solze!), saj

je veljala za prostor na sredini nogometnega igrišča in ne za tribune. Vstopnice za tribune imajo sicer to prednost, da na koncert lahko prideš neposredno pred njegovim začetkom, saj imaš zagotovljeno mesto, »moj« listek pa ti omogoča, da si bistveno bližji odru, kjer se vse odvija .... seveda če prideš

na prizorišče dovolj zgodaj! 28. junija sem bil s prijatelji pred videmskim stadionom že ob 11. uri, in čeprav so vrata vanj odprli ob pol šestih, sploh nismo bili med prvimi. Bili pa smo organizirani: na tla smo raztegnili brisače za plažo, imeli smo hrano in pijačo in smo si čas krajšali s kvartanjem. Na travniku se je kaj kmalu zbrala velika množica mladih, slišati je bilo vsa mogoča italijanska narečja, kar pomeni, da so se nekateri vozili tudi po devet ur, preden so prišli do Vidma. Dan je bil še kako dolg, vendar smo s prijatelji, ki so bili z mano, imeli ob odprtju vrat zelo ugoden položaj in smo bili v »parterju« v četrti vrsti, torej res zelo blizu odra. Med ljubitelji dobre glasbe je bilo sicer tudi nekaj takih, ki jim ni uspelo priti na prizorišče, pa ne zato, ker bi zmanjkalo vstopnic (te so bile vsekakor razprodane in si jih lahko dobil le pri prekupčevalcih, ki so na račun tistih, ki so

«se za koncert odločili v zadnjem hipu, mastno zaslužili!), ampak iz veliko bolj banalnega razloga: čas so si krajšali s hladno pijačo alkoholnega izvora, ki je pod neusmiljeno sončno pripeko pač zahtevala svoj davek. Na srečo je bilo to tudi vse, kar se je neprijetnega zgodilo, in prava armada policajev, ki je skrbela za varnost, ni imela veliko dela, kar je pri množici preko 40.000 ljudi res razveseljiv podatek.

mejah normale. RHCP, pravi profesionalci tudi, kar se tiče koreografije na odru, so predvajali celo serijo dobrih komadov, med temi 21st Century, Under the Bridge, Get on Top, Baby Appeal, Me&My Friends, vendar smo vsi nekoliko pogrešali kakega od njihovih starih hitov, ki bi jih še kako radi slišali (skladbo Californication smo vsi pogrešali).

Koncert je trajal vsega 90 minut, kar je res malo, če pomislimo, da je na primer Vasco Rossi svojim oboževalcem namenil tri ure koncerta, torej dvakrat toliko. Bo držalo, da si velike zvezde lahko privoščijo krajše koncerte, saj zanimanje zanje sploh ne bo upadlo? Na to vprašanje ne znam odgovoriti, mirno pa lahko zatrdim, da sem bil nad vsem nekoliko razočaran, morda tudi zato, ker sem preveč pričakoval. Enkratno pa je bilo vsekakor vzdušje, ki ga doživiš, ko neposredno spremljaš kak glasbeni dogodek in ga seveda ni mogoče primerjati z golim poslušanjem glasbe iste skupine v avtu ali doma. Tudi če si koncerte ogledaš na televiziji, prav gotovo bolje opaziš vse detajle, vzdušja pa ti ne more pričarati prav noben aparat. S tega vidika se je torej ogled koncerta absolutno splačal, tudi brez nakupa obvezne majice in drugih spominkov ni šlo; če se omejim na strogo glasbeno plat, pa moram priznati, da sem si od takega glasbenega dogodka pričakoval precej več!

Ambrož Peterlin

Pogled na tako veliko število ljudi je bil res nekaj enkratnega in vse je dalo slutiti, da je pred nami izreden glasbeni večer. Ko je sonce začelo zahajati, so na oder stopili prvi izvajalci, Mickey Avalon, ki resnici na ljubo niso navdušili občinstva. Sledili so jim Wu Tang Clan – temnopolti izvajalci, ki so z odlično glasbo pripravili pravi uvod za nastop skupine, zaradi katere smo pravzaprav prišli v Videm.

In čez približno eno uro so se na odru res pojavili predstavniki skupine Red Hot Chili Peppers in te so prisotni sprejeli s pravimi ovacijami. Chad, Frusciante, Flea in John so končno prišli na oder. Resnici na ljubo moram povedati, da sem po takih ovacijah pričakoval »ponorelo« publiko, vendar je vse ostalo v

GLASBENI ZAMEJSKI

Work In Progress

Zamejska tla so od nekdaj rodovitna za glasbeno ustvarjanje, kar dokazujejo neštete mladinske zasedbe, ki se rojevajo - ali ki so že uveljavljene - na naših tleh (in širše). Stil in način izvajanja je različen, vse pa združuje ena in ista strast: glasba. Med res pestro izbiri rock, country, ska ali narodnozabavnih skupin smo se odločili za predstavitev treh obetajočih zasedb, ki so si med seboj zelo različne: ska skupino The Authentics, rock skupino Charge in narodnozabavni duo Norman&Gregor. Pripravili smo »osebno izkaznico« vsake od treh skupin. Namenjeno vsem bralcem, ki bi radi spoznali, kaj se skriva za njihovo glasbo!

THE AUTHENTICS

O njih bo govoril ... **Jernej Šček**.

➤ **Katera je tvoja vloga v skupini?** Klaviatura in hammond.

➤ **Kdo sestavlja skupino?** Jordan Kalc, Dean Carli, Marko Zupan, Andrej Rismondo, Davor Berdon, Ivan Gabrovec, Luka Carli, Fabio Del Coco, Jan Foraus in jaz.

➤ **Kje se je rodila zamisel za skupino?** V Trebčah, na trgu pred cerkvijo s pivom v roki.

➤ **Opiši se s tremi pridevniki:** ambiciozen, umetniški, preprost.

➤ **Zaupaj nam tri značilnosti svoje skupine:**

alternativna, lena, samozavestna.

➤ **Naj dogodek, ki si ga doživel s**

skupino: letošnji koncert na priznanem reggea festivalu Sunsplash.

➤ **Bi raje nastopal pred sanjsko žensko, kot je Angelina Jolie, ali pred slavnim Jimijem Hendrixom (ali tudi samo pred njegovim okostnjakom)?** Brez dvoma pred Jimijem!!!

CHARGE

O njih bo govoril ... **Damjan Krizmančič** alias **Badwolfenstein**.

➤ **Katera je tvoja vloga v skupini?** Bas in stranski vokal.

➤ **Kdo sestavlja skupino?** Jaz, Mojmir Koko-rovec in Andrej Carli alias Tuml.

➤ **Kje se je rodila zamisel za skupino?** Verjetno ob pivu, a ne vem kje.

➤ **Opiši se s tremi pridevniki:** visok, egocentričen, dolgolasec.

➤ **Zaupaj nam tri značilnosti svoje skupine:** iznajdljivost, modrost [smeh] ... in prijateljstvo.

➤ **Naj dogodek, ki si ga doživel s skupino:** Naj dogodki so koncerti, kjer je sound brezhiben (to pomeni, da ni potrebno zbrati tonskega mojstra Robyja Serrija ob zaključku koncerta).

➤ **Bi raje nastopal pred sanjsko žensko, kot je Angelina Jolie, ali pred slavnim Jimijem Hendrixom (ali tudi samo pred njegovim okostnjakom)?** Kakšno neumno vprašanje! ... pred Angelino, seveda, ali kar na ...(cenzurirano).

NORMAN & GREGOR

O njih bo govoril ... **Norman Bratoz**.

➤ **Katera je tvoja vloga v skupini?** Bariton in trobenta.

➤ **Kdo sestavlja skupino?** Gregor in Norman Bratoz.

➤ **Kje se je rodila zamisel za skupino?** Doma, točneje v vinski kleti.

➤ **Opiši se s tremi pridevniki:** preprost, luna-tičen, umetniški.

➤ **Zaupaj nam tri značilnosti svoje skupine:** vztrajnost, uspešnost, tradicija.

➤ **Naj dogodek, ki si ga doživel s skupino:** udeležba na folklornem glasbenem tekmovanju v Spilimbergu.

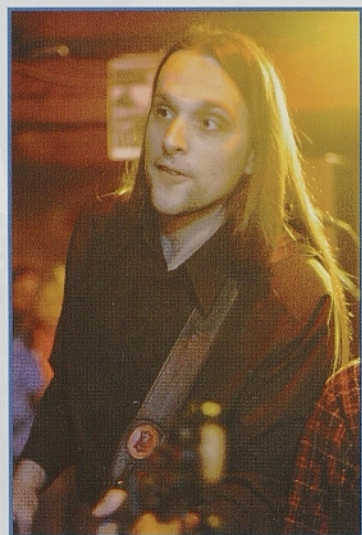
➤ **Bi raje nastopal pred sanjsko žensko, kot je Angelina Jolie, ali pred slavnim Jimijem Hendrixom (ali tudi samo pred njegovim okostnjakom)?** ... [pomenljiv smeh] Najraje bi nastopal pred avstrijsko folklorno skupino Gratzen-Spatzen. Niti Angelina Jolie niti Jimi Hendrix nista ravno v skladu z najinim stilom.

Patrizia Jurincic

The Authentics
(na sliki sta Ilja
in Dean) v Oxisu
leta 2006.

Spodaj:
Badwolfenstein,
basist skupine
Charge.

(foto: Danilo
Pahor)

PISATELJ, ADAM IN PILOT - VANJA PEGAN

Založba Mladinska knjiga, Zbirka Nova slovenska knjiga, Ljubljana 2006

Ko so novembrski prazniki mimo in že čakamo božične in novoletne, da si bomo lahko spet oddahnili od napornega posedanja za univerzitetnimi in višješolskimi klopmi ali od službenega napora, se lahko odpravimo do bližnje knjižnice in vstopimo vanjo. Postavimo se pred polico s knjižnimi novostmi – če že ne letošnjimi, pa lahko tudi lanskimi – zamižimo in si na slepo izberemo knjigo. Ko vse bolj ali manj dobro pretipamo, pa lahko odpremo oči, preberemo naslov in se prepričamo, če je bila naša izbira uspešna...

Običajno ne izbiram knjig kar tako, na slepo, ampak tokrat je izbira padla nenamerno. Ko sem brskala po polici, sem opazila knjigo, ki je bila potlačena v ozadje. Na modri platnici morje, na njem dve barčici, v ozadju Piran, nad njim letalo, v levem kotu ročno napisan tekst, vse to pa opazuje deček, ki nam kaže hrbet ... in s tem sem že razkrila naslov: **Pisatelj, Adam in pilot**.

Avtor tanke knjižice je štiridesetletni Vanja Pegan, ki se je rodil v Kopru in odraščal v Piranu: »Otroštvo in mladost sem preživel v Piranu, kamor se vedno znova vračam. Veliko dolgujem njegovim ulicam, trgom, pristanišču, skalam ob morju in pogledom, ki s Punte segajo v neslutene daljave.« Prav to zaznamo, ko listamo knjigo in nas stran za stranjo odpelje v čarobni svet ob morju, kjer diši po vetru in morski vodi, kjer voda poljublja skale in se z njimi pogovarja v tihem, komaj slišnem jeziku.

Kratki roman je postavljen v Piran. Tri zgodbe, ki so na prvi videz oddaljene ena od druge, se nam prikažejo v svoji prepletenosti šele na koncu knjige. Občutki se mešajo s čustvi, časovnimi preskoki in slutnjami. Avtor spregovori o ljubezni, samoti in svobodi vsakega posameznika. Pred nami se podrobno zarišejo trije liki.

Pisatelj je večino svojega časa preživel v sobi. »Soba je bila njegov svet: v njej je pisal, v njej je spal in sanjal, v njej je nazdravljaval ob izidu svojih knjig, v njej so se mu nekje v višini ušesa nad levo ramo rojevale nove zgodbe. Toda bili so dnevi, ko je bilo vsega preveč. Dnevi, ko ga je soba tiščala, ko v njej ni mogel več dihati. Takrat je moral ven ...« Sprehajal se je ob morju in vdihaval svež morski zrak. Šofer Veljko, ki je delal s pisateljem, mu je nekoč rekel: »Veš, fant, te pesmi, ta poezija, to je nekaj posebnega. To niso samo rime, kot se mi je zdelo do zdaj. Med temi besedami se skrivajo majhni škrati, ki skočijo vate in ti potem zmešajo glavo, pa rataš kot malo pijan. Tako čudne so te pesniške besede, a hkrati rišejo

slike, ki so bolj čiste kot kozarec vode.«

Adam je bil veder fantek in se je najraje zadrževal v kotu kuhinjske police, kjer je stal gramofon. Včasih je

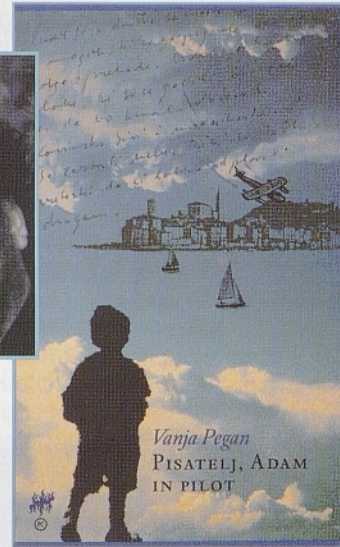
cele dneve poslušal plošče, mamine zaljubljene popevke ali očetove koračnice, s katerimi so razgrajale godbe na pihala. »Ko se mamica in tati nista več imela rada, so se v njihovem bleščečem osvetljenem in pogumno zvenečem stanovanju začele stvarj premikati z neverjetno hitrostjo. Krožniki so letali po zraku in se treskoma sesuvali v kote. Klofute so ploskale, iz oči so jima letele steklene puščice in iz ust sta spuščala smrdljive in kužne besede.«

Pilot se je kar tako naselil v pisateljevo sobo. Pojavil se je in zahteval pozornost. Ko je pristal v Trstu in so potniki izstopili, se je svoboden vračal s praznim letalom. »Letal je z vetrom, se zapodil za galebi in od daleč opazoval lepoto trenutka, ko se morski val prelomi čez obalo. Če je kje stičišče svetov, potem je to morska obala. Že samo butanje morja, val, ki se raztrešči v nešteto prozornih kristalčkov vode, v hip lepote – prekratek, da bi ga človeško oko zaznalo v njegovi polni lepoti –, ki se potem razlije in osuši na obali, je pomenljiv mejnik dveh svetov. Prvi valujoč in surov, tudi nežen, a nepodredljiv, drugi trd, presušen, stabilen in vodljiv. Preletem je obalo in zavil nad morje. Dvigal se je skoraj navpično v nebo. Zrak je postajal redkejši, čistejši ... Potem ni več čutil zemlje pod sabo.«

Marjan Tomšič je knjigo tako ocenil: »Roman Pisatelj, Adam in pilot v slovenski literarni kozmos vnaša to, kar je dolgo manjkalo v vsej svoji polnokrvnosti in barvitosti: to je življenje ob morju, dotik z morskimi globinami in plitvinami. Pa ne samo z morskimi, temveč tudi s človeškimi in splošno družbenimi.«

Tako torej, vzemite Peganov kratek roman v roke, pustite, naj čas hiti mimo vas, in se predajte razbremenilnemu branju.

Metka Sinigoi

Patrizia Jurincic

POSLEDNJI UTRINKI IZ MOJEGA (ŽIVLJENJA)

Druga nagrada komisije in nagrada publike na literarnem natečaju Mosp – Skk 2007.

Utemeljitev komisije je bila sledeča: »Na letošnjem natečaju Mospa in Slovenskega kulturnega kluba se je prozno delo *Poslednji utrinki iz mojega življenja* uvrstilo na drugo mesto. Črtico odlikuje lep jezik in spretnost pri pisanju. Pripoved je dobro razčlenjena in bralca vznemiri zaradi grenkobe izpovednih delov, pa tudi s presenetljivim in skorajda ironičnim razpletom. Včasih pa iskanje nenavadnih in efektnih asociacij zaustavlja ritem pripovedi, ki zato raste premalo homogeno.«

Na nočni omarici, kjer običajno ležijo prašne knjige, se danes bohoti pisana sveča.

Novost. Ah, kaj novost, izhod v sili. Popoldne sem namreč pozabila zamenjati žarnico svoji zvesti lučki, ki mi jo je mama podarila za rojstni dan.

Majhen ognjeni jeziček obli-
zuje razigrane tipkane besede
v knjigi.

Se ena novost. Končno sem
zbrala zadostno količino volje,
da sem se lotila branja.

Plamen se nemirno giblje
pred mojimi očmi in riše po
straneh čudne obrise. Pozno je
že in prepričujem se, da bi
morala odložiti knjigo in zaspa-
ti. In vendar ne morem odlepiti
pogleda s figur, ki se rojevajo
na papirju. Opazujem svečo,
ki razsvetljuje že spečo sobo.
Razprem dlan nad njo in in si
privoščim prijetno vsrkavanje
nežne toplote. Pekoči jeziček,
ki ob vsakem mojem izdihu za-

trepeta, vsrkava mojo pozornost in njegova pro-
sojnost mi dovoljuje, da vidim skozenj. Toda v
njem vidim še nekaj.

Občutek, ki mi je utripal pod kožo od minule-
ga popoldneva, se uteleša v mali svečki, ki
osvetljuje mojo sobo.

Občutek, da uničujem svoje življenje tako, da
ga živim.

Odgrem odejo in moje telo objame neprije-
ten hlad. V sami pižami se napotim na balkon.
Nisem prižgala luči. Le svečo sem prinesla s
seboj. Želela sem, da bi le tišina in blede svet-
loba spremljali moj zadnji vdih zraka. Nato se
povzpnem na ograjo in pogledam navzdol.
Zmeraj me je bilo strah višine, je zadnja stvar,
na kar sem pomislila.

S toplo sapo svečo rešim smrti. Nato sko-
čim. In sebe rešim življenja.

Presenečen, kaj?

Mislil si je, da me bo presenetil, pa sem ga
prehitela.

S pogledom je oplazil moje telo. Ležala sem
na asfaltu in moja mrzla lica niso več čutila
reliefra hrapavih tal. Strmel je vame s steklenimi
očmi in zvok njegovih misli mi je brnel v ušesih.

Zakaj je to storila.

Zakaj je to storila.

Zakaj.

Je razmišljal.

Niti solz si ni želel, solz, ki bi splaknile žalost.
Tudi kričanja ne. Molč naju je s svojo trpkostjo sve-
čanostjo družil. In strah mu je s svojimi močnimi
rokami pritiskal na pljuča, da si ni upal vdihniti.

Zakaj je to storila.

Zakaj.

Je razmišljal.

Ne da bi se res zavedal, kaj počne, je nena-
doma planil k mojemu telesu. Objel me je z vso
močjo in upal, da bi mi s svojo toploto lahko
vbrizgnil življenje v negibne ude. Obraz je zaka-
pal v mojo pižamo in zahlipal. Na koži sem za-
čutila solze, ki so neslišno lezle v gube pižame
in na njej ustvarjale nekakšen vlažen madež.
Nato se je zdrnil in si z dlanjo obrisal slane ka-
plje, ki so mu na licih zarisale komaj vidne črte.

Zakaj.

Je razmišljal.

Obotavlja se. Ne ve, kaj bi. Prvič zasledim
znake zmedenosti na njegovem obrazu, pa če-
prav se vedno prepričuje, da mora biti kos kate-
rikoli situaciji.

Pokliči, no, pokliči rešilca, bi mu lahko zakri-
čala, a ne vidiš, da umiram? Ali morda sem že
mrtva, bog ve, oh, ne, ne bog, zagotovo pa tudi
jaz ne.

Če bi le hotela.

Pa nočem. Sicer ne bi skočila.

Tudi on noče, on, ki je zdaj tako odtujen. Se-
di, strmi vame in globoko diha. Groza mu je
zamrznila glasilke.

Hahaha, kako smešno. Pričakovala sem, da
mi bodo iz hrbta nenadoma pokukale peruti in
bom z belo svilen obleko poletela visoko v
nebo, tako nekako, kot v tistem filmu, daj no, ►►

« kako mu je že ime?

Pa sem še tu.

Mislim, saj ne jaz, vsaj ne v celoti, le del mene, nekakšna duša.

Telo po smrti strohni, toda duša živi vekomaj. Ja, prav s tako svečano, izumetničeno frazo bi duhovnik popestril nedeljsko mašo, ki ji že dolgo nisem prisluhnila. Kdaj je bilo to?

Krik obupane ženske nenadoma preglasi moje misli. Oh, daj no, saj ne vrtimo filma. Zakaj tako kričiš, mama? Ja, skočila sem, pa kaj, c'est la vie.

Odpeljejo me.

Niti toliko spoštovanja nima, da bi mi poklonili sožalje.

J&I

Stal je pred mojo krsto in spomin mu je kar naprej uhajal k tistemu večeru. Preprečeval mu je, da bi se še zadnjič osredotočil na moje ustnice, na moje poteze in da bi si jih čim bolj vtisnil v spomin. Sploh ni mogel sprejeti dejstva, da je njegovo dekle ležalo v tisti prekleti krsti.

Dolga vrsta znancev se je nemirno vila pred kapelico, da bi me še zadnjič pozdravila. Vsi so si za priložnost nadeli žalostno masko na obraz in slepo strmeli v krsto. Malokdo je res mislil name. Vsi so razmišljali le o tragičnosti dogodka.

Hm, moj pogreb. Mislim, da je bil to edini trenutek mojega življenja, ko sem bila deležna količkaj pozornosti.

Gruča ljudi, med njimi moja mama, je amatersko odigrava-

la nekakšne tragične scene, ki so se meni, po pravici povedano, zdele dokaj komične. Spravševala sem se tudi, kdo jih je tako slabo naličil. Le on, moj ljubi, on je bil prepričljiv kot kak Leonardo DiCaprio v moderni verziji Romea in Julije. Vsrkaval je mojo podobo, kakor da bi se poslavljaj, vse dokler niso zaprli krste. Nato so me spustili v ostudno brezno.

Zadnji pozdrav.

Jaz sem pa še vedno tu.

J&I

Kako je brez mene?

Morda se spominja, medtem ko lista najin album. Kupila sva ga skupaj, ko sva se nepričakovano zaustavila pred izložbo trgovine in ga zagledala. Odločila sva se, da bova vanj lepila svoje najlepše fotografije, da bi se lahko spominjala lepih trenutkov, ko bi se nama zahotelo. Listala ga bova skupaj, objeta pred ognjiščem, je vedno pravil.

Kako je brez mene?

Z rahlim nasmeškom opazuje vsako fotografijo. Drugo za drugo, počasi, ko pa je do potankosti analiziral zadnjo, se spet vrne k prvi. In tako naprej. Mislila sem, da bo po moji smrti ves božji dan prejel kleče ob mojem grobu (ali ni to tudi v nekem filmu?). Nisem pa mislila, da bi spomine name spremljal nasmešek na obrazu. To pa ne. Ampak –

Saj mu kar privoščim, res.

Bled je. Rdečkasta lička, s katerimi se je vsako jutro prebujal ob meni, je že zdavnaj požrlo trpljenje, ki sem mu ga povzročila jaz. Prvič si to priznam, prvič od takrat.

Nenadoma nasmešek izgine. S hitro, nervozno gesto zapre album. Nato vstane in se napoti k vratom. Naj mu sledim?

Rezek sonč-

ni žarek mi prebode obraz, ko stopiva na vrt. Ta je še zmeraj urejen in poln cvetic.

Kam greš? bi ga rada vprašala, a pozabljam, da ne obstajam več. Čeprav sem še vedno tu.

S hitrimi koraki se približa avtomobilu, medtem ko z roko preišče hladni žep. Ah, ključ, zmeraj so na napačnem mestu, ko jih potrebuješ. Spominim se, da sva jih vsako jutro kot norca iskala po hiši, ker sva pozabila, kam sva jih spravila. Oh, kakšen vik in krik. Ko pa sva jih našla, sva se pomirila, poljubila na ustnice in odšla on v službo, jaz pa v šolo. Rutina, pač.

Avtomobil izpusti čuden zvok. Namestim se na zadnje sedeže. Zmeraj sem raje sedela tam. Peljeva se po obalni cesti – najini najljubši cesti – v smeri proti Sesljanu. Oba imava rada Tržaški zaliv, iz te ceste, ki nevarno lebdi nad morjem, pa najbolje izgleda. Še posebno, ko je tako lep dan. Sončni žarki, ki sekajo morske valove, ustvarjajo na gladini bleščeče kristale. Ko bova v naslednjem življenju galeba, bova v zraku zaplavala do tja in ti bom podaril kristal, mi je nekoč nežno rekel. Tiste neznosti pa sedaj ni na njegovem obrazu. Niti za hip se ne ozre k morju, ampak le srepo strmi v avtomobil, ki se pelje pred njegovim.

Vozil je tako hitro, da sva prišla do Sesljana, še preden bi se lahko zdramila iz svojih misli. Pripeljala sva se do plaže po vijugasti cesti. Avtomobil je nenadoma obmolnil. ►►

Na plaži ni bilo žive duše, kljub temu da je sonce že dodobra segrelo mivko, po kateri sva stopala.

Marec.

Morje je takrat še premrzlo, da bi si kdo drznil zaplavati.

Ne hodi tako hitro, noge me bolijo.

Vzpenjava se po strmi makadamski cesti. Za trenutek se ustavim, noge me ne držijo več, nato se ozrem in –

Vzelo mi je sapo.

Od tod ... Od tod se mi zdi morje kakor veliko prostrano polje, ki poskakuje pod orom in motiko, ali kakor temna večerna obleka znamke Versace, ki ob vsakem majhnem premiku zaplapola, ali ... Ali kakor temni telesi, ki se nežno ljubita in spajata.

Prav tu, v ustju gole skale sva se prvič ljubila.

Sem se poleti povzpnejo največji drzneži, da bi za nekajsekundni trenutek izkusili užitek letenja. Tu je že veliko ljudi izgubilo življenje. Dovolj je, da slabo skočiš ali izgubiš ravnotežje, pa si mrtev.

Pa si mrtev.

Prvič od takrat me je z vso močjo presunila grozna misel. Kako čudno, izkusila sem smrt, pa se je še vedno bojim ali morda sem nanjo celo ljubosumna, nočem je prepustiti nikomur –

Srh mi je zlezel v kosti, ko sem nenadoma občutila meni še skoraj neznani občutek krivde.

Nikoli si ne bi odpustila, moj ljubi.

Počasi se je približal breznu. Ne gleda navzdol, morda je to dober znak, jaz sem prej pogledala, ampak njegove oči, njegove oči, prikovane na izgubljeni točki neba, njegove oči, kakor hipnotizirane, omamljene. Ne, ne! bi rada kričala, ga zgrabila za rokav in ga potegnila na varna tla. Nekako ga moram ustaviti, ne smem mu dovoliti, da bi se mi pridružil, morda to počenja prav zato, da bi bil spet ob meni – občutek krivde – ah, kaj, to nima veze, to je pravzaprav čisto nepomembno, moram ga ustaviti, ja,

to, to je tisto, kar zares šteje. Stečem in se postavim tik predenj. Morda mu ne bo uspelo priti skoizme. Zdaj me ni več strah višine, čeprav jo čutim za hrbtom, čutim, kako me vabi k sebi in me hkrati nevljudno zmerja in odklanja, čutim, kako me boža in mi hkrati zareže nohte v kožo. Strah me je –

Spet se zazrem v njegove oči. Njegove zenice postajajo čedalje večje, zaznavam blaznost v njih. Za hip pogledam vstran. Ne zdržim njegovega pogleda.

Gib, ki ga bom slano plačala.

Z močnim nečloveškim krikom, ki se je iznenada izvil iz njegovih pljuč, me je porinil v žrelo brezna. Padam, padam, prvič padam. Drugače je kot takrat, čutim, da bom pogubljena, če se dotaknem nestabilnih morskih tal. Drugače je kot takrat, takrat sem si tega želela. Toda vedela sem, do bom ostala, ostala ob njem, ostala v njem. Toda zdaj padam – res padam – in z mano pada tudi moj obstoj.

S tistim krikom, ki je kar trajal in trajal, je končno izdihnil vsa čustva.

Izdihnil je mene.

Zaslišal se je močan pljusk morske vode. Bila sem jaz. Razblinila sem se na gladini, tik preden me je morje pogoltnilo.

Podobno razpoloženje vlada trenutno v Italiji. Sedanja levosredinska vlada je razočarala celo same volilce, popularnost je zelo nizka, vlada pa živi oz. životari iz dneva v dan, koalicija se krha v sami notranjosti in nevarnost, da bo vlada padla, je velika. Berlusconi stalno napoveduje njen padec in razglašja, da bodo kmalu volitve ... na katerih bi bila zmagovalka stranka abstinenstva.

Novo upanje je prinesel nastanek Demokratske stranke. Nova stranka, novi ljudje! Kje pa?! Spremenilo se je ime, politiki pa so ostali isti. Od kod prihaja svežina, mi osebno ni jasno, čeprav upam, da se bodo politiki zavedali, da bi včasih morali pomisliti tudi na volivce in tako začeli reševati vsakdanje pro-

bleme države. Državljan nerad plačuje previsoke davke, predvsem ko opazi, da je mnogo denarja namenjenega nepotrebnim stvarim. Denar je treba vlagati v reševanje konkretnih problemov in ne v plačevanje namišljenih storitev, nepotrebnih delavcev, financiranje ustanov, ki bi lahko tudi ne obstajale, saj je njihov namen le uporabljati državni denar. V zadnjem finančnem zakonu so stroški za nepotrebno sicer nižji, vendar vseeno previsoki. Kljub notranjim težavam vladne koalicije je pa jasno sporočilo vlade, da hoče konkretno pripomoči k reševanju pravih problemov. Samo upati je treba ...